

Sygn. akt. IV Ka 1007/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Nowińska (spr .)

Sędziowie SSO Robert Zdych

SSR del. do SO Sławomir Pałka

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Czesława Twardowskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 r. sprawy

1. **R. D.** syna T. i I. z domu M.,

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 §1 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2. **A. K. (1)** syna B. i H. z domu F.,

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych oraz oskarżonego A. K. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia–Fabrycznej

z dnia 28 kwietnia 2016 roku sygn. akt II K 362/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej) na rzecz adwokatów J. O. i M. K. kwoty po 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰ / 100 , w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoła w cze.

Sygn. akt IV Ka 1007/16

UZASADNIENIE

R. D. i A. K. (1) zostali oskarżeni o to, że w dniu 12 marca 2015 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie T. K. w ten sposób, że po uprzednim kopaniu go w głowę i twarz, czym spowodowali u niego obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej łuku brwiowego prawego, obrzęku i podbiegnięcia krwawego w zakresie powiek obu oczu, złamania kości twarzoczaszki po stronie lewej, które spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała na czas dłuższy niż dni siedem, w następstwie czego pokrzywdzony stracił przytomność, dokonali zaboru w

celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. z kartą (...) w sieci P. o wartości 90 zł oraz pieniędzy w kwocie 150 zł, tj. mienia o łącznej wartości 240 zł, na szkodę T. K.,

przy czym A. K. (1)

czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 11 sierpnia 2010 roku, sygn. akt II K 298/10 m.in. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, która odbył w całości w okresie od 13 marca 2010 roku do 13 marca 2013 roku z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania w okresie od 13 marca 2010 roku do 11 sierpnia 2010 roku,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

natomiast R. D.

czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział V Karny z dnia 22 czerwca 2006 roku, sygn. akt V K 1839/05 za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 11 lipca 2008 roku do 19 czerwca 2010 roku z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od dnia 31 maja 2006 roku do 22 czerwca 2006 roku, objętego następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 22 kwietnia 2013 roku, sygn. akt. II K 789/12, którym wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w całości,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 r. **Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej:**

I. oskarżonych R. D. i A. K. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. A. K. (1) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 §1 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, a R. D. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 §1 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to, na podstawie art. 280 §1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk , wymierzył im kary po 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 13.03.2015r. do dnia 03.07.2015r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych obowiązek częściowego zadośćuczynienia za doznana krzywdę poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego T. K. kwoty 2000 (dwa tysiące złotych);

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. O. kwotę 929,88 zł (w tym podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej obrony, udzielonej oskarżonemu R. D. z urzędu;

V. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłat.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca oskarżonego R. D.**, który - zaskarżając wyrok w całości - zarzucił mu:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez – będące wynikiem nieuwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz ocen, w szczególności zaś tego, że:

a) odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonych, iż nie dokonali oni zaboru rzeczy w postaci telefonu komórkowego i pieniędzy, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy w sprawie i okoliczności zdarzenia uzasadniają przekonanie, że celem oskarżonych było odzyskanie od pokrzywdzonego rzeczy należących do M. S., a nie dokonanie rozboju na T. K.;

b) zeznania pokrzywdzonego T. K. są w pełni wiarygodne, logiczne i konsekwentne, podczas gdy:

- nieprawdopodobnym z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania jest fakt, że w piwnicy mężczyznom towarzyszyła A. D., bowiem zgromadzony materiał dowodowy w sprawie wskazuje, iż czasie zdarzenia była ona w miejscu pracy, a ponadto nielogicznym i sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego jest aby żona oskarżonego (A. D.) była zainteresowana odzyskaniem rzeczy nowej partnerki swojego męża – M. S. od jej byłego partnera;

- wysoce prawdopodobnym jest, iż zeznania pokrzywdzonego w zakresie zaboru przedmiotów przez oskarżonego determinowane są chęcią zemsty na oskarżonym R. D., bowiem obecna partnerka oskarżonego – M. S. w przeszłości była z pokrzywdzonym w wieloletnim związku, dlatego też zeznan8ia T. K. winny być oceniane z dużą dozą ostrożności;

c) uznanie przez Sąd, iż „sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a nawet zakrawające o absurdalne, byłoby stwierdzenie, iż świadkowie A. K. (2) i D. S. byliby gotowi w tej sprawie ryzykować swą pozycję zawodową, narażać się na wydalenie ze służby i postępowanie karne, zeznając nieprawdę tylko po to, jak twierdzą oskarżeni, wziąć udział w przemyślanym przez T. K. akcie zemsty, polegającym na pomówieniu oskarżonych o dokonanie poważnego w skutkach pobicia i rozboju”, tymczasem gdy zebrany materiał dowodowy w sprawie, a w szczególności zeznania świadka A. K. (2), które Sąd uznał za w pełni wiarygodne dowodzą, iż świadków A. K. (2) i D. S. łączy bliska znajomość z pokrzywdzonym, co uzasadnia fakt, iż wysoce prawdopodobnym jest, że chcieli oni pomóc swojemu bliskiemu znajomemu, dlatego też byli gotowi uczestniczyć w „akcie zemsty” T. K. poprzez złożenie niezgodnych z prawdą zeznań;

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nieusunięcie istniejących wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, a w konsekwencji rozstrzygnięcie tych wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonego na jego niekorzyść, i pomimo braku przekonujących dowodów co do rzeczywistego posiadania przez pokrzywdzonego w momencie zdarzenia telefonu komórkowego marki N. oraz pieniędzy w kwocie 150 zł, przyjęcie iż oskarżony R. D. dokonał ich zaboru, pomimo że zeznania świadków, tj. D. S. oraz S. M. oraz oskarżonego dowodzą, iż pokrzywdzony ww. przedmiotów mógł w chwili zdarzenia nie posiadać;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, a wyrażający się w przyjęciu, że oskarżony R. D. dopuścił się przestępstwa stypizowanego w art. 280 § 1 k.k., tj. działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) po uprzednim kopaniu pokrzywdzonego w głowę i twarz dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. o wartości 90 zł oraz pieniędzy w kwocie 150 zł, podczas gdy ustalenia poczynione w toku postępowania uzasadniają przekonanie, że oskarżony dopuścił się jedynie przestępstwa określonego w art. 157 § 1 k.k., do czego się przyznał, a rzekome posiadanie przez pokrzywdzonego w dniu zdarzenia ww. przedmiotów jest wysoce wątpliwe, a zatem nie można przypisać oskarżonemu popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k., a jedynie można mu przypisać popełnienie czynu z art. 157 § 1 k.k.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty **skarżący wniósł o:**

1. uniewinnienie oskarżonego R. D. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 157 § 1 k.k. i wymierzenie za ten czyn kary w granicach przewidzianych w tym przepisie;

2. zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem I i II instancji, bowiem nie zostały one uiszczony w żadnej części,

ewentualnie

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu, jako sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł również **obrońca oskarżonego A. K. (1)**, który także zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

I. na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 3 k.p.k.: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na treść orzeczenia a polegający na uznaniu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony faktu popełnienia przez oskarżonego czynu z art. 280 § 1 k.k. opisanego w części wstępnej wyroku, jakkolwiek dowody te i okoliczności ocenione we wzajemnych ze sobą powiązaniach prowadzą nieodparcie do przeciwnego wniosku;

II. na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 4, art. 5 § 2 oraz art. 7 k.p.k., przez sformułowanie oceny w zakresie sprawstwa oskarżonego A. K. (1) w sposób wykraczający poza granicę swobody sędziowskiej, bez rozważenia istotnych wątpliwości dotyczących zarówno przebiegu zdarzenia, jak i sprawstwa oraz winy oskarżonego;

III. na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., przez dowolną ocenę materiału dowodowego i pominięcia dowodów świadczących na korzyść oskarżonego, bez rozważenia istotnych wątpliwości wynikających z wyjaśnień i postawy R. D. oraz zeznań pokrzywdzonego T. K. i nieuwzględnienie treści tych przepisów w trakcie przewodu sądowego oraz przy wyrokowaniu i sporządzaniu uzasadnienia wyroku.

W konkluzji **obrońca A. K. (1) wniósł o:**

I. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z art. 280 § 1 k.k.;

II. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 157 § 1 k.k. i wymierzenie za ten czyn kary w granicach przewidzianych w tym przepisie;

III. zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej za postępowanie odwoławcze, albowiem koszty te nie zostały opłacone w całości ani w części.

Ewentualnie:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Osobistą apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł także **oskarżony A. K. (1)**. Jak należy wnosić z treści środka odwoławczego, skarżący zarzuca Sądowi wadliwą ocenę dowodów w postaci wyjaśnień R. D. oraz zeznań pokrzywdzonego i - kwestionując swoje sprawstwo w zakresie czynu z art. 280 § 1 k.k. - podnosi jednocześnie, że dopuścił się wyłącznie czynu z art. 157 § 1 k.k. W konkluzji oskarżony wnosi o ponowne rozpatrzenie jego sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Żadna z wniesionych w sprawie apelacji nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy przekonująco uzasadnił stanowisko co do sprawstwa i winy R. D. i A. K. (1) w zakresie przypisanego im współsprawstwa w popełnieniu czynu z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przedstawiając zgodnie z dyspozycją art. 424 § 1 k.p.k. na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje przekonanie. Wnioski ocenne Sądu I instancji wyprowadzone zostały po myśli art. 410 k.p.k. z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego, wedle dyrektyw prawdy i bezstronności, statuowanych odpowiednio w art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. Sąd Rejonowy ocenił wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody przy

uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, zatem ustalenia przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego R. D., rozpocząć należy od uwagi, że skarżący kwestionuje sprawstwo oskarżonego w zakresie tego fragmentu przypisanego mu czynu, który wypełnia zdaniem Sądu Rejonowego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. Autor środka odwoławczego wskazuje jednocześnie, że zachowanie oskarżonego należy zakwalifikować jako występki z art. 157 § 1 k.k. Już z tej przyczyny niezasadny jest wniosek o „uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.” Oskarżonemu zarzucono bowiem (oraz przypisano w zaskarżonym wyroku) popełnienie jednego przestępstwa kwalifikowanego w oparciu o konstrukcję kumulatywnego zbiegu przepisów przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. Jak wielokrotnie wskazywano w judykaturze, procedura karna nie przewiduje możliwości uniewinnienia od kwalifikacji prawnej czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 1979 r., sygn. akt IV KR 5/79, OSNKW 1979/6/75, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt II KK 18/12, OSNKW 2013/3/24, LEX nr 1232824, Prok.i Pr.-wkł. 2013/3/11, Biul.SN 2013/3/17). Uznanie za zasadne zarzutów sformułowanych w apelacji mogłoby zatem skutkować nie uniewinnieniem oskarżonego, ale zmianą opisu i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie wykazała jednak podstaw do jego wzruszenia w postulowanym przez skarżącego kierunku.

Podniesiony w apelacji zarzut obrazy art. 7 k.p.k. odnosi się przede wszystkim do oceny zeznań pokrzywdzonego, w oparciu o które Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Zdaniem skarżącego zeznania pokrzywdzonego w zakresie rzekomego zaboru przez oskarżonego R. D. telefonu komórkowego i pieniędzy są niewiarygodne i determinowane jedynie chęcią zemsty na M. S. i jej obecnym partnerze. Obrońca R. D. koncentruje argumentację na poparcie tej części zarzutu wokół konfliktu pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym, który w przekonaniu skarżącego rzutuje na ocenę zeznań T. K.. W orzecznictwie sądowym wykształcony zaś jest pogląd, aprobowany również przez Sąd Okręgowy w obecnym składzie, że w sytuacji gdy pokrzywdzony zeznaje przeciwko sprawcy przestępstwa popełnionego na jego szkodę, nie można dyskwalifikować wartości dowodowej jego zeznań tylko dlatego, że uprzednio żył on w nieprzyjaznych stosunkach z oskarżonym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 sierpnia 1973 r. sygn. akt I KR 128/73, Biuletyn Sądu Najwyższego z 1973 r. nr 4, poz. 68, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt II AKa 403/11, LEX nr 1109536). Analiza akt sprawy wykazuje, że relacja pokrzywdzonego w kwestionowanym przez skarżącego zakresie znajduje potwierdzenie w innych dowodach ujawnionych w toku rozprawy głównej, mianowicie w zeznaniach D. S. oraz A. K. (2). Co prawda obrońca poddaje w wątpliwość wiarygodność również tych świadków, jednakże stanowisko swoje uzasadnia wyłącznie faktem utrzymywania koleżeńskich stosunków między wymienionymi świadkami a pokrzywdzonym. W przekonaniu Sądu Odwoławczego oczywistym jest, że okoliczność taka jak podniesiona przez skarżącego nie może sama przez się ani uzasadniać dyskwalifikacji zeznań świadków obciążających oskarżonego, ani a priori przesądzać o ich niewiarygodności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1977 r., sygn. akt VI KRN 178/77, OSNKW 1978/6/68). Sympatia, jaką świadkowie darzą pokrzywdzonego, nie prowadzi w żadnej mierze do uznania, iż Sąd meriti dopuścił się uchybienia dyrektywom oceny dowodów określonym w art. 7 k.p.k., tym bardziej że okoliczność ta została dostrzeżona przez Sąd Rejonowy, co udokumentowane zostało w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Znamiennym jest ponadto, że fakt przeszukania kieszeni T. K. przez R. D. został przyznany w postępowaniu przygotowawczym przez współoskarżonego A. K. (1), którego relacji w tej części Sąd a quo słusznie dał wiarę. Oskarżony A. K. (1) potwierdził także obecność jakiejś kobiety podczas i w miejscu zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia. Skarżący stara się dyskredytować zeznania pokrzywdzonego, podnosząc, iż kobietą tą nie mogła być A. D., podczas gdy T. K. tak właśnie twierdził. Abstrahując od braku znaczenia roztrząsanej okoliczności dla odpowiedzialności karnej oskarżonego, zauważyć trzeba, że Sąd meriti ustosunkował się do powyższej kwestii, trafnie odwołując się do przesłuchania pokrzywdzonego na rozprawie (k. 609). Podczas przesłuchania przed Sądem pokrzywdzony wytłumaczył, że nie znał wcześniej A. D. i jedynie domyślał się, na podstawie sugestii M. S. (w rozmowie, która miała miejsce po zdarzeniu, a przed przesłuchaniem w postępowaniu przygotowawczym, do którego nawiązuje skarżący), że ową nieustaloną kobietą mogła być A. D., bowiem wiedział, że żona oskarżonego R. D. wyszła na przerwę w odbywaniu kary. Podniesione w środku odwoławczym okoliczności nie uszły zatem uwadze Sądu I instancji, który

należycie uwzględnił je w dokonywanej ocenie dowodów. Sąd meriti szczegółowo wyjaśnił w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, dlaczego uznał za wiarygodne dowody przyjęte za podstawę ustaleń, a Sąd Okręgowy w pełni argumentację tę podziela. W sytuacji zaś braku wskazania przez skarżącego błędów logicznych, które miałyby wpłynąć na rezultat pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, zbędnym byłoby powtórzenie w tym miejscu szerszych fragmentów uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które wszak spotyka się z całkowitą aprobatą Sądu Odwoławczego.

Ustosunkowanie się do drugiego z zarzutów sformułowanych w apelacji wymaga przypomnienia, że o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego zgodnie z regułami, o których mowa w art. 7 k.p.k., wątpliwości nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego. Zasada ta nie wchodzi w grę, jeżeli wątpliwości zgłasza jedynie oskarżony w środku odwoławczym, a nie powziął ich sąd orzekający, który dokonał stanowczych i zgodnych z dyrektywami określonymi w art. 7 k.p.k. ustaleń faktycznych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt II AKa 159/13, LEX nr 1331175). Jak już wykazano, rzekome wątpliwości, o których mowa w rozpoznawanej apelacji, zostały usunięte przez Sąd I instancji w ramach oceny dowodów dokonanej w nienaganny z perspektywy prawa procesowego sposób. Fakt posiadania przez pokrzywdzonego przedmiotu zaboru w postaci pieniędzy oraz telefonu komórkowego został przez Sąd a quo prawidłowo ustalony w oparciu o spójne zeznania T. K. oraz świadków, którym Sąd Rejonowy słusznie dał wiarę. Sugerowany przez obrońcę oskarżonego R. D. alternatywny przebieg wydarzeń, zasadzający się na możliwości zgubienia przez pokrzywdzonego telefonu, stoi w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami T. K., który wskazał, iż po pobiciu go przez oskarżonych zorientował się, że nie ma telefonu i pieniędzy, a R. D. w trakcie zdarzenia przeszukiwał jego kieszenie, którą to okoliczność potwierdził współoskarżony A. K. (1). Uwzględniając zaś zeznania D. S. i A. K. (2) w części odnoszącej się do wręczenia pokrzywdzonemu w dniu jego pobicia telefonu N. i pieniędzy oraz późniejszego zniknięcia tychże, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń, eliminując wątpliwości podnoszone przez obrońcę oskarżonego. W konsekwencji chybionym jest w niniejszej sprawie zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Nie zasługiwał na uznanie również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Zarzut ten jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Omawiany zarzut nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975 r., z. 9 poz. 84). Jak już wyżej wykazano, skarżący nie wskazał uchybień, które mogłyby skutkować dyskwalifikacją oceny dowodów Sądu meriti, a zatem ustalenia dokonane w jej następstwie pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k.

Przedstawione wyżej rozważania Sądu Odwoławczego w zakresie dokonanej przez Sąd a quo oceny dowodów i wyprowadzonych na jej podstawie ustaleń faktycznych mają pełne odniesienie także do apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego A. K. (1). Drugi z rozpoznawanych środków odwoławczych kieruje wobec zaskarżonego wyroku zarzuty w przeważającej części tożsame do tych dotychczas poddanych pod rozwagę Sądu Okręgowego. Podobnie jak w przypadku pierwszej z apelacji, skarżący kwestionuje zasadność ustalenia, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanego w art. 280 § 1 k.k. Obrońca oskarżonego A. K. (1) zarzuca Sądowi Rejonowemu wadliwe oparcie ustaleń przyjętych za podstawę wyroku na niezasługujących na wiarę zeznaniach pokrzywdzonego oraz świadków D. S. i A. K. (2). Celem uniknięcia zbędnych powtórzeń, Sąd Okręgowy za zasadne uznał odniesienie się wyłącznie do tej części argumentacji zaprezentowanej na poparcie zarzutów i wniosków drugiego ze środków odwoławczych, która wykracza poza korespondujące z nią wywody apelacji rozpoznanej w pierwszej kolejności.

Niezależnie od twierdzeń tożsamyh do zaprezentowanych w pierwszej z apelacji, obrońca oskarżonego A. K. (1) podnosi, że Sąd Rejonowy nie poświęcił należytej uwagi stanowi psychofizycznemu pokrzywdzonego jako osoby bezdomnej i uzależnionej od środków psychoaktywnych i alkoholu, co mogło w znacznym stopniu ograniczyć zdolności percepcyjne T. K.. Zauważyć należy, że okoliczność ta nie może w rozpoznawanej sprawie wpływać negatywnie na ocenę zeznań pokrzywdzonego, bowiem fakt pobicia go przez oskarżonych został przyznany zarówno

przez A. K. (1), jak i (po ewolucji stanowiska drugiego z oskarżonych) R. D.. Pierwszy ze współoskarżonych potwierdził przy tym okoliczność przeszukiwania kieszeni pokrzywdzonego przez R. D.. Kwestia posiadania przez T. K. przedmiotu zabioru została już natomiast dostatecznie wyjaśniona, a autor drugiej z apelacji także nie wykazał przekonująco zaistnienia uchybień w procesie ustalania faktów przez Sąd Rejonowy. Nie można wszak podzielić zarzutu skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy niedokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe, nie korzystając z możliwości weryfikacji też aktu oskarżenia i stanowiska obrony w granicach niezbędnych do ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia. Tytułem przykładu należytej staranności Sądu meriti w zakresie postępowania dowodowego można przytoczyć dopuszczenie przezeń dowodu z opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej pokrzywdzonego (k. 630-631), który to dowód rozwiewa prezentowane w apelacji wątpliwości co do zdolności percepcyjnych T. K.. Biegły stwierdził bowiem, że analiza treści i formy zeznań oraz obserwacja opiniowanego podczas jego wypowiedzania się wskazuje, iż nie miał on zaburzeń postrzegania, odtwarzania, jego myślenie przebiegało logicznie, odpowiadał logicznie na pytania, zaś w treści jego wypowiedzi nie występowały elementy mogące świadczyć o konfabulacji. Zdaniem biegłego T. K. był zdolny do rozumienia i interpretowania zdarzeń odpowiednio do ich znaczenia. W świetle powołanej opinii i kategorycznego rozpoznania przez pokrzywdzonego jednego ze sprawców przestępstwa w osobie oskarżonego A. K. (1), wskazywane przez skarżącego nieścisłości w zeznaniach T. K. w zakresie ubioru oskarżonego nie są w stanie dyskwalifikować wiarygodności pokrzywdzonego. Powoływanie się przez skarżącego na fakt, iż pokrzywdzony nie widział, aby oskarżony A. K. (1) przeszukiwał mu kieszenie czy chował należące do niego przedmioty również nie mogło skutkować stwierdzeniem błędu w ocenie dowodów Sądu a quo. Argument ten całkowicie pomija wszak istotę współsprawstwa, które polega na odpowiedzialności karnej osoby współdziałającej za całość popełnionego przestępstwa, a więc także i w tej części, w której znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego współsprawcy (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2005 r., sygn. akt III KK 249/04, OSNKW 2005/7-8/63, Wokanda 2005/12/19, Biul.SN 2005/7/20). Na podstawie całokształtu ujawnionych w toku rozprawy okoliczności Sąd Rejonowy trafnie ustalił, że pomiędzy wejściem do piwnicy a zakończeniem stosowania wobec pokrzywdzonego przemocy u obu oskarżonych powstał zamiar zabrania T. K. również, z wykorzystaniem przewagi i braku oporu uzyskanym dzięki stosowaniu owej przemocy, mienia, które znalazł przy nim R. D.. Analiza akt sprawy utwierdza Sąd Okręgowy w przekonaniu o słuszności stanowiska wyrażonego przez Sąd a quo, iż zamiar ten był zamiarem nagłym, a porozumienie w tym zakresie zostało zawarte przez oskarżonych w sposób konkludentny. Zasadnie Sąd meriti wskazuje, że oskarżeni zaakceptowali wzajemnie swoje działanie, żaden z nich nie sprzeciwił się dokonywaniu zabioru, który miał miejsce w końcowej fazie zdarzenia, już po tym, gdy skutek kopnięć pokrzywdzony na chwilę został zamroczony, zatem w jego dokonaniu pomogła stosowana wobec pokrzywdzonego przemoc. Na aprobatę zasługują również rozważania prawne wyjaśniające przesłanki współdziałania przestępczego w postaci przypisanego oskarżonym współsprawstwa. W tym stanie rzeczy podnoszony przez skarżącego brak osobistej realizacji przez jednego z oskarżonych niektórych ze znamion wspólnie popełnionego czynu zabronionego nie mógł mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia. Podobnie irrelevantna pozostaje okoliczność, iż przy oskarżonym A. K. (1) nie znaleziono przedmiotów zabranych pokrzywdzonemu. Wynika to już z samego faktu, że do zatrzymania oskarżonego doszło dopiero dnia następnego po zdarzeniu i nie wymaga szerszego komentarza.

Bezzasadną okazała się również apelacja wniesiona osobiście przez oskarżonego A. K. (1). Przekonanie skarżącego o braku dokonania przez niego przestępstwa typizowanego w art. 280 § 1 k.k. opiera się wyłącznie na okoliczności, iż nie uczestniczył on w przeszukaniu kieszeni pokrzywdzonego. Argumentacja oskarżonego odpowiada zatem zdyskredytowanym wyżej wywodom obrońcy.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy żadnej z apelacji nie uwzględnił i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Prawidłowo rozstrzygając w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych, Sąd Rejonowy wymierzył im także w pełni adekwatne i sprawiedliwe kary, które pozwolą na osiągnięcie prewencyjnych celów reakcji karnej. W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzone oskarżonym – odpowiadającym w warunkach art. 64 § 2 k.k. (A. K. (1)) i art. 64 § 1 k.k. (R. D.) – kary po 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności są karami sprawiedliwymi, uwzględniającymi wszelkie relewantne okoliczności podmiotowe i przedmiotowe i z całą pewnością nie noszą cech rażącej surowości.

Uwzględniając sytuację osobistą i majątkową oskarżonych Sąd Okręgowy zwolnił ich z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Jednocześnie Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów J. O. i M. K. koszty nieopłaconej obrony z urzędu według stawki określonej w oparciu o § 4 ust. 1 w zw. z § 17 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.